

מי צבס כו' . כי האדם לריק להאמין כי כל מה שצא מהקציה הוא לעוצה ואפי' הגליות הוא ללרץ ולזקק אוחזו כמי' והצחתי את השלישית צאש ולרפתים כלרדף הכסף וצחכס כצחון הזהב . ולכן אור ווי צבס ירא ד' שומע בקול עבדו הכביאים על הגלות אשר יהלך חשיכס ואין כוגה לו . יצטח צבס ד' כי הכל לעוצה : **ה**ן כולכס קודמי אש שאחס צעלמיכס צערחס וקדחחס האש ואחס אזור צזיקות . ולריק לכס לינך צאור אשכס וצזיקות צערחס ולריק לכס לקבל זאת צאהנה . ואס לא תאונרו מקרה הוא לכס אצל תדעו שמידי היתה זאת לכס צעווכחכס חצטלו והשכב ארלה העלצון ושסון ושמוחה יסיג לכס :

כי נחם ד' . צעת אשר ינחם ד' ליון צעלמו ינחם כל חורצת' . כי צעת שנצנה הצית שני היה הגאולה ע"י אדם ולא נצנה כל החורצות כדצעי וגם לצינו כומס מחמת לער כמי' צכחצו וגם היינו חחת יד כורש אצל צעת שצינה הקציה צעלמו אז יהי הנחמה צשלימות צצ"א :

(סייך לעיל על הפסוק התשכח אשה כו')
בקיצור גדול כי אס הי' העונש ע"פ דרך הטבע הי' חולין הדצר צוקרה ולא היו חורצין צחצוצה . לכן הביא הקציה עליהם דצר כזה אשר לא כשומע ע"פ הטבע . כי השומע כזאת תשכח אזה עולה ונרחם צן צטנה . כזאת לא קרה לשום אוננה אשר צעת המלחמה תאכל אשה פרי צטנה . גם אלה תשכחנה וצשעת חחורצן שכתחם מופרי צענכס ואכלתם אוחס כאילו הי' צקר צחונה ועוף זה חס"י כי חכני לא אשכחך ואכני הצחתי עליך הלרות לכן היו הלרות למעלה מן הטבע וכדי שלא תחלה הדצר צוקרה ותחכו לצ לשון . וזה חצוצה על מאמר ליון שהוא תחאון שתי עוצה ולא עשה עונה חסד . וגם אדני הוא תמס"ד שכתה כי כתיב ולך ד' תחסד כי אחת חסלס לאיש כוועשהו . דהקציה דן ועונש להאדם מדה כנגד מדה והוא חסד גדול דמחמת זה כוחן לצ לשון . כי אס לא הי' ושלס כוועשהו מכ"מ הי' חולין הדצר צוקרה . לכן ונחרעם ליון שצשעת חחורצן לא הי' העונש מכ"מ ויכולין לחלות הדצר צוקרה לכן השציה הרוה"ק כי גם זה הי' להציאך לחצוצה וכמי' :

מה ד' חלקיך שואל כו' . כ"ל דחלדיק מפרסם יכולתו וחלקותו ית"ש כמי' צאצרהס חנינו ואח חנפס אשר עשו שפרסמו שאין עוד מלכדו וג"יו גרים וכמי' צמודרש מרגליות עוצה חלויה צלווארו של אצרהס חנינו וכשומת חללה צגלגל חונה והיינו שצלווארו הי' מפרסם מתי ד' חלקינו שלגדלותו אין חקר והוא המרגליות הטוצה שתי חלויה עליו ואחיכ חללה צגלגל חונה כי כשאלו רואין תכחגחו ית' המאיר לארץ ולררים

עליה צרחמים וכח וגצורה כחן צגלגלים ולצא תמלחכים וצקדושי ישראל להיות מוטלים צקרב חצל כי החמה לא על החמה לצד מאמר אך על כל המאורות העליונים והלדיקים שגם עליהם מאמר עוצים מאורות שצרה חלקינו ילרס צדעה צציה והשכל כמי' צמי' צשס אדמו"ר הרצ הקדוש מויה **אברהם חיים** זללה"ס מוסיקליאוצ ומחס חנו רואין גדולתו של יולר צראשית ומה ד' חלקינו וכן כל חרס מחויצ לפרסם חלקותו ואחרותו וממשלתו הוא המלצת רהצ מתוללת חנין המחרצת מיי תחוס רצה השונה ומעוקי ים דרך לעצור גאולים . ויראה שייכס יראה ואהנה צלצ כל איש לאמור מה חני ומה חיי שאזכה לעצור למלך הכבוד אשר כל לצא מעלה עושים צחיתה וציראה רלון קונס ואף כי אכחכו שוכני צתי חומר כי חנה תהלה ומגלוי גוש עפר ואפר שלריכים חנו לעצדו צכל לצ ונפס . ח"ס מתי ד' חלקיך שחפרסם מתי ד' חלקיך וליתן גדולס ליולר צראשית זה שיאל ומעמד . אך מחי חוכל לפרסם יכולתו אס אחס צעלמך דצוק צו צאהנה גדולה אז חוכל להחליל ומקדשתך לאחרים ג"כ ח"ס כי אס ליראה חת ד' כו' ר"ל צחנאי שיש צך המדות הקדושים דחסי' אז דצרים חיולאים מן הלצ ככנסין ללצ השומע כי ד' חלקים אין עוד :

פרשת ראה

ראה חכני כו' לכאורה חיצה היום מיוחד . וגם להצין כוחן לפניכס . אונור לפניכס הל"ל . ובראה דאח"ל אס ילרו מחגצר עליו יכור לו יוס חגיגתה . ואי' דלכאורה הל"ל יכור לו חגיגתה . אך דהכוונה כך היא . דאס אדם עושה מלות ומע"ט אז מחי להיום ואס עובר עצירה חיו הוא מומית להיום . ח"ס יכור לו יוס חגיגתה דומית להיום אס הולך אחר ילרו . וזה הורה לנו התורה הקדושה גם כאן דאס אדם הילך צדרך התורה כוחן צרכה להיום שחפ"י חיוס צעלמו מחצרך . וצחיפך חסיפך חיו . ח"ס ראה חכני כוחן לפניכס היום שאני כוחן היום לפניכס שאחס יכולים לעשות צו כרלונכס . צרכה וקללה צרלונכס חומשיכו להיום צרכה וצחיפך חומשיכו קללה חיו . ח"ס אס חצרכה אשר חשומעו שהצרכה להיום הוא אשר חשומעו למלות ד' כי לא לאכול מפריו ולא לחס לאכול וצגר ללצוש חיוס לריק רק צרכתו הוא אשר חשומעו שומה כחעלה חיוס צרצ עח וחדות :

כי ירחיב ד' כו' לכאורה הל"ל כי ירחיב ד"א חת גבולך תאכל צקר . מאי ואמרת אוכלה צקר . ומאי כי תאות נפשיך לאכול צקר . מקחמא אס חוכל צקר

צמר יס לו תחזוק לצמר. אך דמכס כתיב לדיק אוכל
לשצנע נפשו דהוא אינו אוכל לתחזוק הגוף רק לשצנע
נפשו להעלות תבטלות קדושות שיש במאכל הזה.
והלדיק עשה מלוא באכילתו והרשע עשה עבירה
באכילתו כי אוכל ושצנע ודשן ופנה בו כו"ס צו"א
נמלא חס הרשע חומר חילך לאכול האמירה בעלמו הוא
עבירה כמו הוא חומר לעשה דבר עבירה וצלדיק
האמירה הוא מלוא כאומר לעשה מלוא אחרת שהחומר
בעלמם הוא ג"כ מלוא ח"ש ואמרת אוכלה צמר ר"ל
שרשאי אחת לומר לאכול צמר כי האוה נפשך
לאכול צמר שאכילתך הוא צמצול כפשיך. בכל אוות
נפשך מאכל צמר. היינו לומר שאכילה ג"כ הוא מלוא
וקמ"ל התור' שהאמירה הוא מלוא צפ"ע וצפ"ע! חכילי
הוא מלוא צפ"ע ומותר לת"א לאכול צמר כיון שמעלה
הכיק באכילתו לש"ס:

כ סימנים אשר אחס חיים על האדמה ר"ל כי
שחם רולים להחיות ולהיות על האדמה תהי'
שם צרע עוז. צחין מוכע. והחורה הקדוש' סור' לנו
דעה שגילנו מארלטו לא האומות היו הגולים אך לנו
בעלמנו צמעינו הרעים הי' בעכרנו כותמחיל:

כ יכרית בו (ר"ס) לרשת אחס שחמה צא לגרש
אחס מפניך ולא תוכל לרמות אחס פנים צפנים
כי פניך הם פנים דקדושה ללם חלקים והקדוש' אינו
קובל הטיפך. לכן הם חללך קיח לוהה לנגד פניך.
אז. וירשח אחס וישנת בארלם. חבל חס אחס צא
לא"י כדי להחערב עם הגוים חין אחס כדאי לרשת
אחס כי מקרא מלא דיבר הכתוב ויתן להם חרבות
גוים וינע"ל צעזר יסמרו חקים ותורחך יללו:

כ השמע צאחח בו'. להנחן למה לר"ך ליתן פי'
לסערים שהם הערים אשר נחן ד' לך לשנת שם.
וכי לא ידענו שהעיר עקוי לשנת שם. וכי עד עתה
לא ידענו למס נחן ד' לנו הערים ומאי שם צ' ק'
מאי וידיחו את יושבי עירם למה לי וידיחו כיון שכתיב
להלן לאמר כלכה נעזרה חלקים אחרים חין לך הדח'
יחר מזה אי"כ למ"ל וידיחו. לכחוז כי חסמע ילאו
אכסים לאמר כלכה בו' וגם לאומר מיותר. וגם ודרשת
ומקרת למ"ל וכי דין הנכז או השומר או שאר דבר
חורה אי"ל דרשה ומקרה הלל לכל דין חורה לר"ך
דרשה ומקרה: ואפי' חס לא הי' נכחז הי' ידעין
דבר זה מלך עלטו. כי ודאי לא חמרה חורה שנהי'
דכין והורגין ומסלמין צדדני וכי מפני שאנו מדמיקסזה
גזל לזה או זה הרג לזה נעשה מעשה להרוב לזה או
שאר עונש חלל ודאי הי' ידעין שכל"ך לזה מקרה
ודרשה לידע הדבר היעצ היעצ צלי שום דמיון. וא"כ
למה כאומר כאן ודרשת ומקרת. וכחלה דהרצ הקדוש
חיד"א פ"ה ע"ה עוזו אהליך יעקב בו' דהגוף נקרא

יעקב והנשמה נקרא ישראל ח"ש וזה עוז ויפה הוא
אהליך יעקב להגוף צעז"ז אחס עושה חסל חרמי ולא
צנין קצע כי אדם צעז"ז הוא כגר בארץ ככרי' ולא
לעשות צנינים גדולים כאלו צעז"ז שלעולם יחי'.
משכנהיך ישראל. לישראל שהוא הנשמה חעשה משכן
לשכון צעז"ז לעולם לכן חעשה לוורך עו"צ צנין
קצע לעולם ומשכן נקרא צנין קצע. והצני ישראל
כשצאו לארץ ישראל שומלחו שם צנינים קצועים צחים
מלאים כל עוז הי' לריכים להעלות הכל לש"ס ולא
להנות ונהציה הגשמי כו"ס צרציו הקדוש שחקק עשר
חלצעותיו ואמר גלוי וידוע לפני מ"ש וחי' העולם שלא
נחיתו מעו"צ אפי' צאלצע קענה. כי האדם לר"ך
להיות צעז"ז כעוזר אורח ולא לעשות יסוב מעו"צ.
אך צעז"ז יעשה צנין קצע ויסוב לעולם. וכל זמן
שלב אדם חלוק מזה הדבר אשר דרכו ורולה לעשות
יסוב מעו"צ אי"ל צסום חופן להציג עו"צ כמ"ס
הרמז"ס ז"ל כשם שאס ומיס לא יחצרו כך לא יחצרו
חלוות עו"צ עם עו"צ. ומי שאוסב עו"צ הוא כופר
צעז"ז ובכל חמורה. כי זה כלל כל חמורה שעות"ז
הוא רק עולם המעשה להכין לעו"צ. ח"ס כי חסמע
באחת עריך אשר ד"א נחן לך לשנת ש"ס. היינו שהש"י
נחן לך ערים ולא לעשות יסוב ונהערים אך לשנת
ש"ס שם דייקא שחעשה יסוב שם מעו"צ אך נחן לך
הערים האלה שחכין לך הדרך לעו"צ. לכן נחן לך
הערים האלה ערים קדושים חווירא דמחכים כרי שחזמין
לך יסוב צעז"ז. וחסמע שילאו אכסים צני צליעל
וידיחו אחס מזה לומר חין הדבר כן אך האדם צא
לעו"צ להנות מוננה ולעשות יסוב מוננה. לכן חמרה
החורה חדע שאכסים האלה חף שלא חמרו לך רק
דבר קטן צמסקל ראשון. חדע שזה דבר חקטן דבר
גדול הוא ויורדין חדרי צטן לכוקבא דחאוס רבא. וחמח
עוקרין צעיקר ובחוד לצס הוא ששוא עזר חלקים
ורולים לומר לך לעזר ע"ז כי מאן דעציר חא נפל
בהא כי זו הוא עכין ע"ז. אך שמוחא עלה על ראשם
לומר לעזר ע"ז. חבל חרעה עמונה צלצס ואס אחס
חורה להם באפיקורסת ח' חרחה שילכו מאפיקורסת
לאפיקורסת עד שגילו לך כל לצס שטוב לעזר ע"ז:
ח"ס ילאו אכסים וידיחו שידוחים מזה שלא יעשו יסוב
מעו"צ אך ידיחו את יושבי עירם וילמדו אחס שיעשו
יסוב מעירם לאמר כלכה ונעזרה בו' ר"ל שרולים לומר
כלכה ונעזרה צ"ב חזו לאמר שרולים לומר כלכה
ונעזרה ושרק יס להם צמוחם וכלצס. ח"ס ודרשת
ומקרת שחדצר עומס צדיך חכמה עד סיגירו לך כל
לצס ומרחה ומחא חמח ככון הדבר נעשחה החוענה
החח בקרצך ר"ל בקרצ לצך נעשחה החוענה שחשבו
זאת מחחילה צתוך לצס ויראו לחוליא זאת מכה חל
ספועל